

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **A. W.**

ukaranej za czyn z art. 94 § 1 k.w.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w.,

w dniu 28 września 2023 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Wieliczce

z 8 listopada 2022 r. sygn. akt II W 846/22,

**uchyla zaskarżony wyrok w zakresie braku obligatoryjnego
rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia
pojazdów i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w Wieliczce do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wieliczce wyrokiem nakazowym z 8 listopada 2022 r. sygn. akt II W 846/22, uznał A. W. za winną tego, że w dniu 22 września 2022 r. około

godziny 12:35 w S. na ul. (...) prowadziła na drodze publicznej pojazd mechaniczny marki M. o nr rej. (...) nie mając do tego wymaganych uprawnień, tj. o wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. i wymierzył jej karę grzywny w wysokości 1500 zł (pkt 1). Wyrok nakazowy zawierał rozstrzygnięcie o kosztach sądowych (pkt 2).

Wskazany wyrok nakazowy nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 7 grudnia 2022 r.

Kasację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył go „w zakresie braku obligatoryjnego rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, na niekorzyść obwinionej A. W.” i zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 94 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w., polegające na odstępieniu od orzeczenia wobec obwinionej A. W. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, podczas gdy jego orzeczenie było obligatoryjne wobec uznania obwinionej za winną popełnienia wykroczenia, o którym mowa w art. 94 § 1 k.w.”.

Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku nakazowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wieliczce.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż uwzględnienie kasacji na niekorzyść jest w niniejszej sprawie dopuszczalne, albowiem została ona wniesiona przed upływem 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku (art. 110 § 2 k.p.s.w.), co nastąpiło w dniu 20 października 2022 r.

Dopuszczalne jest też w postępowaniu kasacyjnym uchylenie zaskarżonego orzeczenia wyłącznie w części, w jakiej nie zawiera ono rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego, którego zastosowanie było obligatoryjne (uchwała Sądu Najwyższego z 28 października 2015 r. sygn. akt I KZP 21/14).

Rację ma skarżący, że zaskarżony wyrok nakazowy został wydany z rażącym naruszeniem przepisów wskazanych w zarzucie kasacji. Przepis art. 94

§ 3 k.w., w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2022 r., nadanym ustawą z dnia 2 grudnia 2021 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2021. 2328 z dnia 16 grudnia 2021 r.), nie pozostawia Sądowi żadnej dowolności i stanowi wprost, że: „w razie popełnienia wykroczenia, o którym mowa w § 1, orzeka się zakaz prowadzenia pojazdów”. W razie zatem skazania za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w., jeżeli tylko zostało ono popełnione po 31 grudnia 2021 r., obligatoryjne jest orzeczenie, na podstawie art. 94 § 3 k.w., środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W takim, kategoriowym brzmieniu przepis ten obowiązywał zatem zarówno w dacie popełnienia wykroczenia (22 września 2022 r.), jak i wydania zaskarżonego wyroku nakazowego (8 listopada 2022 r.). Tymczasem zaskarżony wyrok nakazowy takiego rozstrzygnięcia nie zawiera.

Powyższe uchybienie ma oczywisty i istotny wpływ na treść wyroku. Na skutek nieorzeczenia wobec ukaranej obligatoryjnego środka karnego stanowi dla niej nieuprawnioną korzyść, a nadto nie poniosła ona wszystkich dolegliwości, przewidzianych przez ustawę w związku z wykroczeniem, jakiego się dopuściła.

Rozpoznając sprawę ponownie w zakresie, w jakim uchylono zaskarżony wyrok i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania, Sąd Rejonowy w Wieliczce uczyni zadość przepisom prawa materialnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[B.B.]

[ms]